

Destination X

DESTINATION X

Första kapitlet

Henrik Holmberg

Copyright © 2011 Henrik Holmberg

[Söker du spännande böcker? Klicka här!](#)

KAPITEL 1

Mannen sprang för livet genom skogen. Varje fotsteg gjorde att hans kängor sjönk ner djupt i den knarrande snön. Trädstammarna han rusade förbi såg ut att vara förvridna av köld. Grenarna sträckte sina stelfrusna, nakna fingrar mot den deprimerande skyn.

Själv kände sig mannen kall inifrån märgen och ut. Tårna hade domnat bort helt. Den isande kylan bet i hans redan bleka kinder. Om en varm vind från södra Europa skulle våga sig upp hit så hade den genast blivit slukad av det obarmhärtiga klimatet. Inte ens djur verkade vilja vistas här. Han hade bara sett en enda ren de senaste timmarna, och till och med den hade verkat ledsen och frusen. Mannen fortsatte framåt på ren viljestyrka nu. Han tittade sig skräckslaget över axeln.

De finns där bakom någonstans.

Mannen hade ett buskigt skägg som nu var täckt med frost. Han hade en grå mössa nerdragen över öronen. Desperation syntes i hans blick. Tystnaden från skogen var som en ljudlös vägg. Inte ens en fågel bemödade sig med att kvittra. Det enda ljud som hördes var mannens kämpande fotsteg genom den obarmhärtiga snön.

Han fortsatte springa. Han var så trött att det började flimra framför ögonen. Hans andetag verkade frysa till iskristaller framför hans mun. Han förstod att folk inte överlevde särskilt länge i sådan här temperatur. Han gissade att han hade max en halvtimme kvar innan kölden skulle släcka hans liv för evigt. Han måste komma fram till bebyggelse, vart som helst, och det måste ske snabbt. Han måste nå civilisationen.

Ett dovt muller hördes i skyn långt borta bakom honom.

De kommer.

Han visste att han måste fortsätta springa, det var hans enda chans. De skulle aldrig ge upp. Himlen som skymtade mellan trädtopparna var en kompakt grå massa, som om solen jagats bort av en vredgad gud.

Mannen fortsatte jaga friheten, ett plågsamt steg i taget. Han insåg hur långsamt det gick jämfört med förföljarnas svindlande hastighet.

Han fick en trädgren i ansiktet för fjärde gången. Han fortsatte ändå resolut framåt samtidigt som han försökte ignorera smärtan. Ansiktet var ju nästan förlamat av köld ändå, så några rapp från trädgrenar kändes knappt ens längre.

Vinden verkade sluka hans flämtande andetag, som om det aldrig riktigt fanns tillräckligt med syre i hans lungor.

Träden framför honom verkade flytta sig för att ställa sig i vägen för honom. Han visste att det bara var hans trötta ögon som spelade honom ett spratt, men det gjorde inte direkt hans flykt enklare. Han höll på att springa rakt in i ett träd igen och stapplade åt höger för att undvika kollisionen.

Träden verkade luta in över honom som i en feberdröm nu, nästan så de slöt sig omkring honom som mobbare på en skolgård. Han försökte bita sig i läppen för att återfå sitt fokus, men bittet kändes inte i den iskalla läppen, det var som att bita i en dåligt tinad livlös köttbit. Han tvingade sina ben att röra sig framåt mellan träden, ett smärtsamt steg i taget.

Han hade aldrig trott att han skulle göra verklighet av sina planer att rymma, men när han till sist inte stått ut längre så hade han gett sig av. Han hade flytt i skydd av mörkret. Hans mörbultade kropp hade varit på flykt i fyra timmar nu och det obarmhärtiga dagsljuset hade den senaste halvtimmen tagit över mer och mer och slutligen trängt undan nattmörkret helt.

Han kände sig mer sårbar i dagsljuset. Ändå verkade de ha lyckats följa efter honom i mörkret också. Hur kunde det vara möjligt? Han måste ju varit nästan osynlig i nattmörkret, ändå hade de hela tiden lyckats lokalisera honom.

Det dova mullret i skyn kom närmare och närmare. Snart kunde han skymta helikoptern. Den var mörk och skräckinjagande mot den oroliga himlen. Ljudet från rotorbladen verkade omringa honom och nästan studsas fram och tillbaka, som om vindbyarna förde fram ljudet olika fort.

Mannen halkade på en sten under snötäcket. Knät träffade olyckligt den hårda marken och han grimaserade av smärta. Han tog sig upp igen och försökte springa. Det gick inte. Smärtan i knät var brutal. Han fick nöja sig med att långsamt halta fram nu. Den enda trösten var att kylan snabbt dämpade värken och lindade in den i ett bedövande

täcke av köld.

De bastanta träden såg ut att resa sig mot himlen likt gigantiska torn, och långt däruppe i den grå skyn syntes den hotfulla helikoptern som jagade honom. Den var nästan som ett allmäktigt öga. Den verkade se allt, verkade veta precis vart han befann sig hela tiden.

Han började linka ut ur skogen. Det kanske var ett misstag att lämna tryggheten bland alla bastanta trädstammar, men de visste ju redan var han befann sig så han måste pröva något nytt. Han höll på att snubbla igen, men lyckade hålla sig på fötter denna gång.

Han lämnade skogen bakom sig och stapplade vidare ut i snön. Allt han såg framför sig nu var mil efter mil av öppet snötäckt landskap. Det var som en vit strålkastare lös i hans ögon. Det vita, skarpa landskapet dominerade hans näthinna. Den vita reflektionen från snön kändes nästan som ett överexponerat fotografi där det vita flöt ut och tog över bilden.

Han plöjde fram genom snön så snabbt han kunde. Varje steg var en kamp. Han visste inte ens om han sprang åt rätt håll, och även om han gjorde det så handlade det om åtskilliga mil innan han skulle kunna komma i säkerhet.

Han hörde hur helikoptern närmade sig. Rotorbladen klöv luften alltmer aggressivt. Han började inse att han gjort ett misstag. Här ute i det öppna landskapet var han ännu mer sårbar, som en kanin som hotades av en hungrig örn.

Mannen stannade en sekund och flåsade. Han kände sig pytteliten i det väldiga landskapet. Tankarna gick långsamt genom hans nerkylda hjärna.

Måste tillbaks in i skogen igen. Måste försöka gömma mig.

Mannen försökte skynda tillbaks in i tryggheten bland skogens trädstammar, men hans knä sinkade honom rejält. Han var inte tillräckligt snabb.

Han insåg till sin fasa att det var försent. Det mullrande ljudet från rotorbladen var rakt ovanför honom nu. Det lät nästan som vrålet från en ilsken orkan som blev högre och högre för varje sekund.

Helikoptern sänkte sig från skyn och verkade skymma allt ljus. Den såg ut som en gigantisk insekt. Snön yrde när rotorbladen vispade upp ett kraftigt vinddrag. Bakom helikopterns svarta rutor betraktades mannen av flera par ögon.

En känsla av uppgivenhet tog över. Mannen var stel av både köld och rädsla. Han orkade inte springa längre. Hans flykt hade varit förgäves. Allt var över. Han visste vad som väntade. De skulle föra honom tillbaka.

Nej! Vartsomhelst men inte tillbaka!

Helikoptern tog mark framför honom som en jätte i metall. Kraftfull. Öövertvinnlig. Mannen dränktes i mörker när han nu hamnade i helikopterns mäktiga skugga.

Han kände sig förlamad, bortdomnad till både kropp och själ. De skulle föra honom tillbaka.

Hans skrik på hjälp ekade ödsligt genom vildmarken. Ingen hörde honom.

Hela boken släpps 27:e april 2012 på webbsidan:

<http://www.henrikholmberg.se>